

στρεβλός, -ή, -όν (στρέφω), συστραμμένος, κυρτός, καμπύλος, καμπουριαστός, στραβός, σε Αριστ.· λέγεται για φρύδια, συνοφρυωμένος, ρυτιδωμένος, σε Ανθ.· μεταφ., *στρεβλοῖσι παλαίσμασι*, με πανούργα τεχνάσματα κατά την πάλη, σε Αριστοφ.

στρεβλότης, -ητος, ή, συστροφή, καμπυλότητα, καμπή, σε Πλούτ.

στρεβλόω, μέλ. -ώσω, αόρ. α' έστρέβλωσα (*στρεβλός*)· **I.** συστρέφω, κάμπτω ή πιέζω με δύναμη, συνθλίβω· *στρεβλόω τὰ ὄπλα ὄνοισι*, τραβώ τα καλώδια με το τυλιγάδι ώστε να τεντωθούν, σε Ηρόδ.· τεντώνω τις χορδές εγχόρδου μουσικού οργάνου, σε Πλάτ. **II.** **1.** συστρέφω ή στρέφω βίαια ένα εξαρθρωμένο μέλος, προκειμένου να το επαναφέρω στη θέση του, σε Ηρόδ. **2.** τεντώνω το σώμα στον τροχό (όργανο βασανισμού), ή σε οδοντωτή γραμμή που υποδέχεται τους οδόντες του τροχού, συνθλίβω, εξαρθρώνω, βασανίζω, σε Αριστοφ. — Παθ., *στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τροχοῦ*, στον ίδ. **3.** μεταφ., διαστρεβλώνω ή αλλάζω εσκεμμένα τα λόγια κάποιου, σε Κ.Δ.

στρέμμα, τό (στρέφω), εξάρθρωση, τέντωμα, συστροφή, στραμπούληγμα, σε Δημ.

στρέπτ-αιγλος, -α, -ον (αἴγλη), αυτός που περιδινίζει λάμψη, φως, σε Αριστοφ.

στρεπτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *στρέφω*· **I.** **1.** εύκαμπτος, ευλύγιστος· *στρεπτός χιτών*, αλυσιδωτός θώρακας, Λατ. *logica annulata*, σε Ομήρ. Ιλ.· *στρεπταὶ λόγιοι*, εύκαμπτα κλαδιά λυγαριάς, σε Ευρ.· περιελιγμένος, αυτός που έχει στεφανόμορφους, δηλ. κυκλοειδείς ελιγμούς, σε Ανθ. **2.** **στρεπτός, ό**, περιδέριο, κόσμημα από συστραμμένο μέταλλο ή αλυσίδα, Λατ. *torques*, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ. **3.** λέγεται για τη ζαχαροπλαστική, είδος στριφογυριστού γλυκίσματος, ρολό, κορμός, σε Δημ. **II.** μεταφ., κάμπτομαι, μεταβάλλομαι· *στρεπτοὶ καὶ θεοὶ αὐτοί*, κι οι ίδιοι οι θεοί ενδέχεται να καμφθούν (μέσω της προσευχής), σε Ομήρ. Ιλ.· *στρεπτή γλῶσσα*, εύγλωττη, λαλίστατη γλώσσα, δηλ. ευγλωττία, πολυλογία, στο ίδ. **III.** λυγισμένος, κυρτός, λέγεται για σκαπάνη, τσάπα, σε Ευρ.· ομοίως, για τόξο, γυριστό, κυρτό, ευλύγιστο, εύκαμπτο, σε Θεόκρ.

στρεπτο-φόρος, -ον (στρεπτός I. 2, φέρω), αυτός που φοράει περιδέριο, περιλαίμιο, Λατ. *torquatus*, σε Ηρόδ.

στρεύγομαι, Παθ., πιέζομαι δυνατά, συνθλίβομαι και ρέω σε σταγόνες, στραγγίζομαι, ξεζουμίζομαι· μεταφ., αποστραγγίζομαι από τη δύναμή μου, κουράζομαι, εξαντλούμαι, σε Όμηρ.

στρεφε-δίνέω, μέλ. -ήσω, περιδινίζω ή περιστρέφω κάτι — Παθ., *ὄσσε οἱ στρεφεδίνηθεν* (αντί -νήθησαν), τα μάτια του περιστρέφονταν ολόγυρα, λέγεται για άνθρωπο που έχει ζαλιστεί από χτύπημα στον αυχένα, σε Ομήρ. Ιλ.

στρέφω, Επικ. παρατ. *στρέψασκον*, μέλ. *στρέψω*, αόρ. α' έστρεψα, Επικ. *στρέψα*· παρακ. *έστροφα* — Μέσ., μέλ. *στρέψομαι*, αόρ. α' έστρεψάμην· Παθ. παρακ. *έστραμμαι* (με Μέσ. σημασία) — Παθ., μέλ. *στράψήσομαι*, αόρ. α' *έστρέφθην*, Ιων. και Δωρ. *έστράφθην*, αόρ. β' *έστράφην*·

A. I. στρέφω εδώ κι εκεί ή προς ένα μέρος, στρέφω, περιστρέφω, γυρίζω, στρίβω, σε Όμηρ. κ.λπ.· *στρέφω ἵππους*, οδηγώ σε στροφή τα άλογα ή οδηγώ τα άλογα, σε Ομήρ. Ιλ.· *στρέφω σάκος*, σείω την ασπίδα, σε Σοφ. **II.** *άνω και κάτω στρέφω*, στρέφω, γυρίζω πάνω κάτω, αναποδογυρίζω, ανακατεύω, σε Αισχύλ., Πλάτ.· ομοίως, *κάτω στρέφω*, σε Σοφ.· επίσης, *στρέφειν* μόνον, ανατρέπω, αναποδογυρίζω, σε Ευρ. **III.** **1.** συστρέφω, στρίβω σχοινί, πλέκω, σε Ξεν. **2.** μεταφ., λέγεται για πόνο, εξαρθρώνω, υποβάλλω σε βασανιστήρια,

βασανίζω, σε Αριστοφ., Πλάτ. **IV**. συστρέφω, πλέκω, κλώθω, *έστραμμένα*, σε Ξεν.: γνέθω, κλώθω, σε Λουκ. **V**. μεταφ., στριφογυρίζω κάτι στο μυαλό μου, σκέφτομαι, *τί στρέφω τάδε;* σε Ευρ., Δημ. **VI**. στρέφω μακριά από τη σωστή πορεία, παρεκτρέπω, σφετερίζομαι ξένα χρήματα, καταχρώμαι, σε Λυσ. **B**. Παθ. και Μέσ., **I. 1**. συστρέφομαι, περιστρέφομαι, στρέφομαι εδώ κι εκεί, στροφογυρνών, σε Ομήρ. Ιλ.: *ένθα και ένθα στρέφεσθαι*, λέγεται για κάποιον που στριφογυρίζει συνεχώς στο κρεβάτι του, στο ίδ. **2**. στρέφομαι προς ή από κάτι, στρέφομαι προς τα πίσω, επιστρέφω, γυρίζω την πλάτη, στο ίδ., σε Σοφ.: *στραφέντες έφευγον*, σε Ξεν. **3**. λέγεται για ουράνια σώματα, περιστρέφομαι κυκλικά, σε κυκλική τροχιά, σε Ομήρ. Οδ.: λέγεται για άτρακτο (ρόκα, όργανο για το γνέσιμο), σε Πλάτ. **II. 1**. περιστρέφομαι, συστρέφομαι, όπως ο παλαιστής που προσπαθεί να εξαπατήσει τον αντίπαλό του· ομοίως, σε συζήτηση ή επιχειρηματολογία, παρεκκλίνω, δολιχοδρομώ, προκαλώ σύγχυση, χρησιμοποιώ τεχνάσματα, μηχανορραφώ, χρονοτριβώ, *τί ταύτα στρέφεις;* γιατί παρεκκλίνεις έτσι από το θέμα; σε Αριστοφ.: *τί δήτα έχων στρέφει;* γιατί λοιπόν συνεχώς δολιχοδρομείς; σε Πλάτ.: *πάσας τροφάς στρέφεσθαι*, χρησιμοποιώ κάθε είδους τεχνάσματα, στον ίδ. **2**. μεταστρέφομαι και μεταβάλλομαι, σε Σοφ.: *τουδδ'ε σοϋ ψόφου οϋκ αν στραφείην*, δεν πρόκειται να στρέψω το βλέμμα μου όσο θόρυβο και να κάνεις, λόγω του θορύβου που κάνεις, στον ίδ. **III. 1**. στρέφομαι αποκλειστικά σε κάτι, προσκολλώμαι σ' αυτό, σε Ομήρ. Οδ.: *μεταγεν.*, όπως το Λατ. *versari*, είμαι μονίμως απασχολημένος, σε Πλάτ. **2**. γενικά, είμαι άφθονος, περιφέρομαι, συχνάζω, συναναστρέφομαι, σε Σοφ. **3**. *μη. έστραμμένος, -η, -ον*, λέγεται για τόπους, *έστρ. επί*, αυτός που βρίσκεται, κείται προς, σε Πολύβ. **Γ**. με αυστηρά Μέσ. σημασία, περιφέρω μαζί μου, λαμβάνω πίσω, ανακαλώ, σε Σοφ. **A**. αμτβ. στην Ενεργ. όπως η Παθ., περιστρέφομαι εδώ κι εκεί, σε Ομήρ. Ιλ.: λέγεται για στρατιώτες, κάνω στροφή ή μεταβολή, αλλάζω διεύθυνση, κατεύθυνση, σε Ξεν.

στρέψασκον, Επικ. παρατ. του *στρέφω*.

στρεψο-δϊκέω, μέλ. *-ήσω (δϊκη)*, διαστρέφω το ορθό, το αληθές, το δίκαιο, μεταχειρίζομαι σοφιστικά τεχνάσματα, σε Αριστοφ.

στρεψο-δϊκο-πάνουργία, ή, χρήση πανούργων τεχνασμάτων προκειμένου να διαστραφεί η αλήθεια, σε Αριστοφ.

στηρηής, -ές, δυνατός, δριμύς, τραχύς, οξύς, δύσηχος· ουδ. ως επίρρ., σε Ανθ. (αμφίβ. προέλ.).

στηρηιάω, μέλ. *-άσω*, είμαι άσωτος, ακόλαστος, σε Κ.Δ.

στρηήνος, ό, -έος, τό (στηρηής), λαγνεία, σφοδρός πόθος, σε Κ.Δ.

στρίβιλϊκίγξ, κωμική λέξη, *οϋδ' αν στρίβιλϊκίγξ*, ούτε κατ' ελάχιστον, ούτε γρυ, καθόλου, σε Αριστοφ.

στροβέω, μέλ. *-ήσω (στρόβος)*, συστρέφω, περιστρέφω, στροβιλίζω, στριφογυρίζω, περιδινίζω, σε Αριστοφ.: *μεταφ.*, αποσπώ την προσοχή κάποιου, ενοχλώ, ζαλίζω, σε Αισχύλ. — Παθ., περιστρέφομαι, περιδινίζομαι, στον ίδ.

στροβιλίζω, μέλ. *-σω*, περιστρέφω, περιδινίζω, στριφογυρίζω, σε Ανθ.

στροβίλο-ειδής, -ές (είδος), αυτός που έχει σχήμα σβούρας ή κώνου, κωνικός, σε Στράβ.

στρόβιλος, ό (στρόβος), **1**. οτιδήποτε συστρέφεται, περιστρέφεται ή περιδινίζεται· σβούρα, σε Πλάτ. **1**. δίνη υδάτων, υδατοστρόβιλος, ρουφήχτρα, ανεμοστρόβιλος, σε Λουκ. **3**. χορός που χορεύεται με πολλές περιστροφές του σώματος, πιρουέτα, σε Αριστοφ.

στροβιλός, -ή, -όν (στρόβος), αυτός που περιδινίζεται, που περιστρέφεται, περιστρεφόμενος, στροβιλιζόμενος, σε Ανθ.

στροβιλ-ώδης, -ες, συνηρ. αντί *στροβιλοειδής*, σε Πλούτ.

στρόβος, ό (στρέφω), περιστροφή ή περιδίνηση, στριφογύρισμα, λέγεται για το αποτέλεσμα του ανεμοστρόβιλου, σε Αισχύλ.

στρογγύλλω, μέλ. -*ῦλλῶ*, συστρέφω, περιστρέφω, περιδινίζω, κλώθω, σε Ανθ.

στρογγύλος[ῦ], -η, -ον (στράγγω), I. 1. στρογγυλός, αυτός που έχει σχήμα σφαίρας, σφαιρικός, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.· *λίθοι στρογγύλοι*, χαλίκια, βότσαλα, σε Ξεν. **2.** κυκλικός, κυκλοτερής, σε Πλάτ. **3.** στρογγυλός, αυτός που είναι σχηματισμένος κυκλοτερώς, σε Ξέναρχ. **4.** λέγεται για πλοία, *στρογγύλη ναῦς, στρογγύλον πλοῖον*, εμπορικό πλοίο, από το κυκλικό του σχήμα, αντίθ. προς το στενόμακρο πολεμικό πλοίο (*μακρὰ ναῦς*), σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **II.** μεταφ., λέγεται για φράσεις, στρογγυλεμένη, συμπυκνωμένη, επιμελημένη, περιεκτική, σαφής, σε Αριστοφ., Πλάτ.· επίρρ. *στρογγυλώτατα*, με τη μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια, σε Αριστ.

στρογγυλότης, -ητος, ή, στρογγυλότητα, κυκλικότητα, σε Πλάτ.

στρομβηδόν, επίρρ., σαν σβούρα, περιστροφικά, σε Ανθ.

στρόμβος, ό (στρέφω), περιστρεφόμενο ή περιδινούμενο σώμα· απ' όπου· **1.** σβούρα, Λατ. turbo, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** ανεμοστρόβιλος, σε Αισχύλ. **3.** κοχλίας, σαλιγκάρι, σε Θεόκρ.

στρούθειονμηλον, τό, είδος κυδωνιού, κυδώνι, σε Ανθ.

στρουθο-κάμηλος[ἄ], ό, επίσης ή, πτηνό στρουθοκάμηλος, που ονομάστηκε έτσι λόγω του λαιμού του, που είναι στενόμακρος όπως τῆς καμήλας, σε Στράβ.

στρουθός, ό και ή, 1. σπουργίτι, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** *ό μέγας στρουθός*, μεγαλόσωμο πουλί, δηλ. στρουθοκάμηλος, Λατ. struthio, σε Ξεν.· επίσης ονομαζόταν *στρουθός κατάγαιος* (δηλ. πτηνό που τρέχει στο έδαφος, που δεν πετά), σε Ηρόδ.· επίσης, απλώς *στρουθός*, όπως το *στρουθοκάμηλος*, σε Αριστοφ.

στρουθο-φάγος, -ον, αυτός που τρέφεται με πουλιά, σε Στράβ.

στροφαῖος, -α, -ον (στροφεύς), επίθ. του Ερμή, αυτός που στέκεται ως θυρωρός στις στρόφιγγες της πόρτας· με λογοπαίγνιο στη σημασία, ευκίνητος, πανούργος, δόλιος (*στρέφω*), σε Αριστοφ.

στροφάλιγξ[ἄ], -ιγος, ή (στροφαλίζω), δίνη, περιστροφή, στροβιλισμός, σε Όμηρ.· μεταφ., *στροφάλιγξ μάχης*, σε Ανθ.

στροφᾶλίζω, θαμιστικό του *στρέφω*, *ήλακάτα στροφαλίζω*, στρέφω την άτρακτο, δηλ. τη ρόκα, γνέθω, κλώθω, σε Ομήρ. Οδ.

στροφάς, -άδος, ό, ή (στρέφω), I. αυτός που περιστρέφεται, που περιδινίζεται, *Ἄρκτον στροφάδες κέλευθοι*, κυκλική τροχιά της άρκτου, σε Σοφ. **II.** *Στροφάδες* (ενν. νήσοι), *αί*, Περιστρεφόμενα νησιά, συστάδα μικρών νησιών κοντά στη Ζάκυνθο, που θεωρούσαν ότι κάποτε επέπλεαν στο νερό. **στροφεῖον, τό (στρέφω)**,· **1.** συστραμμένος βρόχος, θηλειά, σπάγγος, σε Ξεν. **2.** τυλιγάδι, κύλινδρος με μοχλούς όπου περιτυλισσόταν το καλώδιο, σε Λουκ. **στροφεύς, -έως, ό (στρέφω)**, υποδοχή, θήκη γύρω από την οποία περιστρέφονταν οι στρόφιγγες της πόρτας (*ό στρόφιγξ*), στρόφιγγα, μεντεσές, σε Αριστοφ.

στροφέω, μέλ. -*ήσω*, υποφέρω από κολικό του εντέρου (βλ. [στρόφος](#) II), σε Αριστοφ.

στροφή, ή (στρέφω),· **I. 1.** στρίμμιο, καθοδήγηση σε στροφή, π.χ. ενός αλόγου, σε Ξεν.· *έν στροφαῖσιν ὀμμάτων*, στρέφοντας τα μάτια, σε Ευρ. **2.**

συστροφή, καμπή, ελιγμός τέτοιου είδους όπως αυτός που έκαναν οι παλαιστές προκειμένου να παραπλανήσουν τον αντίπαλό τους, σε Πλάτ.· μεταφ., τέχνασμα, πανουργία, σε Αριστοφ. **II.** στροφή των χορευτών του Χορού (στη δραματική ποίηση), καθώς χόρευαν από το δεξιό προς το αριστερό μέρος της ορχήστρας (*ὀρχήστρα*): άσμα που τραγουδούσαν κατά την περιστροφή αυτή, η *στροφή*, στην οποία αποκρινόταν η *άντιστροφή*.

στρόφιγξ, -ιγγος, ὄ (στρέφω),· **1.** άξονας περιστροφής, αξόνιο, σφήνα, πύρος, γύρω από τα οποία περιστρέφεται ένα σώμα, σε Ευρ. **2.** οι *στρόφιγγες* ήταν μικροί μοχλοί που στρέφονταν μέσα σε ακίνητες υποδοχές, θήκες, στο πάνω και στο κάτω άκρο της πόρτας, χρησιμεύοντας αντί κεντρικών αξόνων, σε Πλούτ. **3.** μεταφ., *στρόφιγγ γλώττης*, γλώσσα που κινείται με ευχέρεια, δηλ. χάρισμα της ευγλωττίας, σε Αριστοφ.

στρόφιον, τό, υποκορ. του *στρόφος*. **I.** ταινία ή λωρίδα που φορούσαν οι γυναίκες γύρω από το στήθος τους, στηθόδεσμος, σε Αριστοφ. **II.** κεφαλόδεσμος που φορούσαν οι ιερείς, μίτρα, σε Πλούτ.

στρόφις, -ιος, ὄ (στρέφω), εύστροφος, πανούργος άνθρωπος, αυτός που ξέρει να ξεγλιστράει, πολυμήχανος, σε Αριστοφ.

στροφίς, -ίδος, ή, = *στρόφιον*, σε Ευρ.

στροφο-δινέομαι (δινέω), Παθ., κυλώ περιστροφικά γύρω από, περιστρέφομαι, περιδινίζομαι, στροβιλίζομαι, λέγεται για τους γύρες που πετούν γύρω από τη φωλιά τους, σε Αισχύλ.

στρόφος, ὄ (στρέφω), I. 1. συστραμμένος μάντας, λουρί ή σχοινί, που χρησίμευε ως ζώνη όπου στερεωνόταν το ξίφος, σε Ομήρ. Οδ.· γενικά, σπάγγος, σχοινί, σε Ηρόδ. **2.** *στρόφια*, ζώνη που φορούσαν οι νεαρές κοπέλες, σε Αισχύλ. **3.** φασκιά, ύφασμα που χρησίμευε ως σπάργανο, σε Ομήρ. Ύμν. **II.** σπασμός εντοσθίων, κοιλόπονος, κολικός στομάχου, Λατ. tormina, σε Αριστοφ.

Στρῦμονίας, Ιων. -ίης (ενν. *άνεμος*), ὄ, άνεμος που έπνεε από τον ποταμό Στρυμόνα, δηλ. ο **B.**

A. άνεμος, βαρδάρης, σε Ηρόδ.

Στρῦμών, -ῶνος, ὄ, Στρυμόνας, ποταμός της Θράκης, σε Ησίοδ., Ηρόδ.· επίθ.

Στρυμόνιος, -α, -ον, αυτός που ανήκει στον Στρυμόνα, σε Αισχύλ., Ευρ.· και **Στρυμονικός, -ή, -όν,** σε Στράβ.

στρυφνός, -ή, -όν (στύφω), I. λέγεται για γεύση που συσπά το στόμα, οξεία, δριμεία, στυφή γεύση, σε Ξεν., Ανθ. **II.** μεταφ., λέγεται για χαρακτήρα ή συμπεριφορά, δύστροπος, τραχύς, αυστηρός, δύσκολος, απύς, σε Αριστοφ., Ξεν.

στρυφνότης, -ητος, ή, οξεία, δριμεία, στυφή γεύση· μεταφ., τραχύτητα, δυστροπία χαρακτήρα, σε Πλούτ.

στρώμα, -ατος, τό (στρώννυμι), 1. οτιδήποτε εκτείνεται, απλώνεται, στρώνεται προκειμένου κάποιος να ξαπλώσει ή να καθήσει πάνω του, στρωσίδι, στρώμα, κρεβάτι, Λατ. stragulum, vestis stragula, σε Θεόγν.· στον πληθ., σκεπάσματα κρεβατιού, υφάσματα που έστρωναν στα ανάκλιτρα όπου έπρεπε να δειπνήσουν, σε Αριστοφ. κ.λπ. **2.** σαμάρι αλόγου, επίσαγμα, σε Ξεν.

στρωμάτο-δεσμον, τό, δερμάτινος ή λινός σάκκος, μέσα στον οποίο οι δούλοι έπρεπε να τυλίξουν τα κλινοσκεπάσματα (*στρώματα*), σε Ξεν., Αισχίν.

στρωμάτο-φύλαξ[ῆ], -ἄκος, ὄ, ή, αυτός που έχει αναλάβει τη φύλαξη των κλινοσκεπασμάτων ή των τραπεζομάντηλων, θαλαμηπόλος ή σερβιτόρος, σε Πλούτ.

στρωμνή, ἤ, στρωμένο ἢ προετοιμασμένο κρεβάτι· γενικά, κρεβάτι, ανάκλιτρο, σε Πίνδ., Αισχύλ. κ.λπ.· στρώμα, κλινოსκεπάσματα, στρωσίδια, σε Ξεν.· *στρωμνὴ ἄφθιτος*, λέγεται για το χρυσόμαλλο δέρας, σε Πίνδ.

στρώννυμι και **-ύω**· βλ. [στορέννυμι](#).

στρῶσον, προστ. αορ. *α΄* του *στρώννυμι*.

στρώτης, -ου, ὄ, αυτός που προετοιμάζει, που στρώνει τα κρεβάτια και τα ανάκλιτρα, θαλαμηπόλος, καμαριέρης, σε Πλούτ.

στρωτός, -ή, -όν, στρωμένος, απλωμένος, σκεπασμένος, σε Ησίοδ., Ευρ.· *στρωτὰ φάρη*, κλινოსκεπάσματα, σε Σοφ.

στρωφάω, θαμιστ. του *στρέφω*, όπως το *τρωπάω* του *τρέπω*, στρέφω συνεχώς· *στρωφάω ἠλάκατα*, περιστρέφω συνεχώς τη ρόκα, δηλ. γνέθω, σε Ομήρ. Οδ.· Παθ., περιστρέφομαι, στριφογυρίζω συνεχώς ώστε να αντιμετωπίσω τον εχθρό, να του ξεφύγω, σε Ομήρ. Ιλ.· περιφέρομαι, περιπλανώμαι, στο ίδ.· *στρωφάω ἀνά τὴν πόλιν*, σε Ηρόδ.· απ' όπου, όπως το Λατ. *versari in loco*, κινούμαι ελεύθερα σ' έναν τόπο, ζω εκεί, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐν λέξει στρωφώμενος*, δηλ. απαιτώντας τα συζυγικά μου δικαιώματα, σε Αισχύλ.

στῦγ-άνωρ[ᾶ], -ορος, ὄ, ἤ (στυγέω, ἀνήρ), αυτός που μισεί έναν άντρα, το ανδρικό φύλο, σε Αισχύλ.

στῦγερός, -ά, -όν (στυγέω)· **I. 1.** ποιητ. επίθ., αυτός που μισείται, που προκαλεί αποτροπιασμό, που τον σιχαίνονται, μισητός, αποκρουστικός, αηδιαστικός, σιχαμερός, σε Ομηρ., Τραγ.· με *δοτ.*, αυτός που τρέφει μίσος ἢ κακία εναντίον κάποιου· *στυγερός δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μισητός, άθλιος, ελεεινός, σε Σοφ., Αριστοφ. **II.** επίρρ. *-ρῶς*, προς λύπη κάποιου, άθλια, σε Ομηρ., Σοφ.

στῦγερ-ώπης, -ες (ῶψ), αυτός που έχει μισητή όψη, αποκρουστικός, αποτρόπαιος, τρομακτικός, φρικιαστικός, σε Ησίοδ.

στῦγερ-ωπός, -όν, = το προηγ., σε Ανθ.

στῦγέω, αόρ. *α΄* *ἐστύγησα* και *ἔστυξα*, παρακ. *ἐστύγηκα*, αόρ. *β΄* *ἔστυγον* — Παθ., μέλ. *στυγήσομαι*, με Παθ. σημασία, αόρ. *α΄* *ἐστυγήθην*· **I.** μισώ, απεχθάνομαι, σιχαίνομαι, αηδιάζω, αποστρέφομαι· με ισχυρότερη σημασία από το *μισέω*, σε Ομηρ., Τραγ.· με *απαρ.*, αποστρέφομαι ἢ τρομάζω, φοβάμαι να κάνω κάτι, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. — Παθ., είμαι αντικείμενο αποστροφής, αηδίας, σε Αισχύλ.· *τί δ' ἔστι πρὸς γ' ἔμοῦ στυγούμενον;* τί το αποτρόπαιο, φρικαλέο έχω κάνει; σε Σοφ. **II.** σε αόρ. *α΄*, καθιστώ κάποιον ἢ κάτι μισητό, σε Ομήρ. Οδ.

στύγημα[ῦ], -ατος, τό, βδέλυγμα, σίχαμα, σε Ευρ.

στύγητός, -όν, αυτός που μισείται, μισητός, αποκρουστικός, άθλιος, οικτρός, σε Αισχύλ., Κ.Δ.

Στύγιος[ῦ], -α, -ον και -ος, -ον (Στύξ)· **I.** αυτός που ανήκει στη Στύγα, στον Κάτω Κόσμο, σε Αισχύλ., Σοφ. **II.** = *στυγητός*, μισητός, αποτρόπαιος, σε Ευρ.

στυγνάζω, μέλ. *-άσω*, δείχνω μελαγχολικός, είμαι λυπημένος, κατσουφιάζω, στραβομουτσουνιάζω, σε Κ.Δ.· λέγεται για τον καιρό, έχει συννεφιά, απειλείται να ξεσπάσει καταιγίδα, στο ίδ.

στυγνός, -ή, -όν (στυγέω)· **I.** αυτός που αποτελεί αντικείμενο μίσους, αποτροπιασμού, μισητός, αποτρόπαιος, σε Αισχύλ., Σοφ.· με *δοτ.*, μισητός ἢ εχθρικός, άγριος απέναντι σε κάποιον, σε Αισχύλ., Σοφ. **II.** λυπημένος, μελαγχολικός, σκυθρωπός, κατηφής, Λατ. *tristis*, σε Αισχύλ., Ευρ.· *ὄρᾶν στυγνός*, θλιβερός να τον βλέπει κάποιος, σε Ξεν.· *στυγνός εἰκων*, αυτός που υποχωρεί σκυθρωπός, με δυσαρέσκεια, σε Σοφ.· ουδ. ως επίρρ. στον ίδ.

στυγνότης, -ητος, ἤ, μελαγχολία, κατήφεια, σε Πλούτ.

στυγνώω, στενοχωρώ, λυπό κάποιον — Παθ., είμαι στενοχωρημένος, σκυθρωπός, σε Ανθ.

στῦγό-δεμνος, -ον (δέμνιον), αυτός που απεχθάνεται τον γάμο, σε Ανθ.

στύγος[ῦ], -εος, τό (στυγέω), I. μίσος, όπως αυτό εκφράζεται με τα βλέμματα, αποστροφή, θλίψη, μελαγχολία, κατήφεια, σε Αισχύλ. **II.** αντικείμενο του μίσους, βδέλυγμα, σε Αισχύλ.· λέγεται για πρόσωπα, *δεσπότης στύγος*, ο απεχθής κύριός σου, στον ίδ.· *στύγη θεῶν*, λέγεται για τις Ερινύες, στον ίδ.· *αποτρόπαια πράξη*, στον ίδ.

στῦλῖς, -ίδος, ἦ, υποκορ. του *στῦλος*· όπως το *στηλῖς*, κατάρτι που φέρει ιστίο στην πρύμνη, όπως στη λέμβο, σε Πλούτ.

στῦλίσκος, ὁ, υποκορ. του *στῦλος*, ραβδί ή μπαστούνι, βέργα, σε Στράβ.

στῦλο-πῖνάκιον, τό, κίονας που φέρει ζωγραφιές ή επιγράμματα, σε Ανθ.

στῦλος, ὁ, κολόνα, ως υποστήριγμα ή θεμέλιο, σε Ηρόδ. κ.λπ.

στῦλόω, μέλ. *-ώσω*, υποστηρίζω με στύλους· μεταφ. σε Μέσ., *ζωὴν στυλώσασθαι*, στηρίζω την ζωή μου (μέσω τεκνοποιίας), σε Ανθ.

στύμα, -ατος, τό, Αιολ. αντί *στόμα*.

Στύμφαλος, Ιων. **-ηλος, ἦ**, πόλη και βουνό της Αρκαδίας, σε Ομήρ. Ιλ.· *επίθ.*,

Στυμφάλιος, -α, -ον, Ιων. *-ήλιος, -η, -ον*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· θηλ. **Στυμφάλις, -ίδος**, σε Στράβ.

Στύξ, ἦ, γεν. *Στῦγός (στυγέω)*, Στύγα, δηλ. Μισητή, ποταμός του Κάτω Κόσμου, στον οποίο οι θεοί στον Όμηρο έδιναν τους ιερότερους όρκους τους, σε Ομήρ. Ιλ.

στύξαιμι, ευκτ. αορ. *α΄* του *στῦγέω*.

στυππεῖον, τό, χοντρή ίνα από λινάρι ή κάνναβη, στουπί, ξαντό για καλαφάτισμα, Λατ. *stuppa*, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.

στυππειο-πώλης, -ου, ὁ (πωλέω), αυτός που εμπορεύεται, πουλάει στουπί, σε Αριστοφ.

στυπηρία, Ιων. **-ίη (στύφω)**, ἦ, στυπτικό χόμα που γίνεται από χαλκίτιδα ή θεϊκό οξύ, σε Ηρόδ.

στυράκινος[ᾶ], -η, -ον (στύραξ), κατασκευασμένος από ξύλο δέντρου, από ρητινώδες κόμμα, *στύραξ*, σε Στράβ.

στυράκιον[ᾶ], τό, υποκορ. του *στύραξ* (B), *άκοντίου*, σε Θουκ.

στύραξ (A), -ᾶκος, ὁ, I. μοσχολίβανο, αρωματικό ρετσίνι που χρησιμοποιείται ως θυμίαμα, σε Αριστ. **II.** ἦ, δέντρο που παράγει αυτό το ρετσίνι, σε Ηρόδ.

στύραξ (B), -ᾶκος, ὁ, οξύ άκρο στο κάτω μέρος δόρατος, λόγχη, σε Ξεν., Πλάτ.

στυφελιγμός, ὁ, κακή χρήση, κατάχρηση, κακοποίηση, σε Αριστοφ.

στυφελίζω, μέλ. *-ζω (στυφελός)*· **1.** χτυπώ δυνατά, πλήττω, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τον άνεμο, απομακρύνω, σκορπίζω τα σύννεφα, στο ίδ.· *ἐξ έδέων στυφελίζαι*, τον ανέτρεψε, τον έριξε από το κάθισμά του, την έδρα του, την θέση του, στο ίδ. **2.** γενικά, φέρομαι με σκληρότητα, μεταχειρίζομαι άσχημα, κακομεταχειρίζομαι, συμπεριφέρομαι με σκαιότητα, σε Όμηρ.

στυφελός, -ἦ, -όν και -ός, όν (στύφω)· **I.** σκληρός, τραχύς, σε Αισχύλ. **II.** μεταφ., τραχύς, βάνασος, ωμός, στον ίδ.

στυφλός, -όν, = το προηγ., σε Τραγ.

στυφο-κόπος, -ον (στύπος, κόπτω), αυτός που χτυπάει με ραβδί· χρησιμοποιείται όπως το *όρτυγοκόπος*, σ' ένα παιχνίδι όπου έβαζαν μέσα σε κύκλο ορτύκια και τα χτυπούσαν με μικρά ραβδιά· *εάν ένα ορτύκι απέφευγε*

το χτύπημα και έβγαινε από τον κύκλο, ο παίκτης που προσπάθησε να το χτυπήσει εθεωρείτο χαμένος, σε Αριστοφ.

στύφω[ϋ], μέλ. -ψω, συστέλλω, μαζεύω, σουφρώνω, ξινίζω — Παθ., *χείλεα στυφθείς*, σουφρώνοντας τα χείλη του λόγω της στυφής γεύσης, σε Ανθ.

στωικός, -ή, -όν (στοά), αυτός που ανήκει σε κιονοστοιχία ή περιστύλιο (στοά)· απ' όπου, Στωικός, αυτός που αναφέρεται ή ανήκει στους Στωικούς φιλοσόφους (καθώς ο Στωικός φιλόσοφος Ζήνων διδάξε στην *στοά Ποικίλη*), σε Κ.Δ.· πρβλ. [Στοιικός](#).

στωμυλία, ή, πολυλογία, ομιλία για ασήμαντα πράγματα, φλυαρία, σε Ανθ.

στωμυλιο-συλλεκτάδης, -ου, ό, αυτός που συλλέγει φλυαρίες ή κουτσομπολιά, σε Αριστοφ.

στωμύλλω (από *στωμύλος*, όπως το *στρογγύλλω* από *στρογγύλος*), είμαι ομιλητικός, πολυλογάς, φλυαρώ, λέω ανοησίες, καλαμπουρίζω, σε Αριστοφ.· ομοίως, αποθ., *στωμύλλομαι*, μέλ. *στωμυλοῦμαι*, αόρ. *α' έστωμυλάμην*, στον ίδ.

στώμυλμα, -ατος, τό, = *στωμυλία*, σε Αριστοφ.

στωμύλος[ϋ], -ον και -η, -ον (στόμα), φωνακλάς, πολυλογάς, ομιλητικός, φλύαρος, κουτσομπόλης, σε Αριστοφ., Θέογν.· *τὰ στωμύλα ταῦτα*, αυτές οι ανοησίες, σε Ανθ.

σύ[ϋ], I. 1. προσ. αντων. β' προσ., **I. 1.** εσύ· Επικ. *τύνη [ϋ]*, Αιολ. και Δωρ. *τύ*, Λατ. *tu*, Αγγλ. *you* (αρχ. *thou*)· γεν. *σοῦ*, εγκλιτ. *σου*, Επικ. *σεῦ*, *σέο*, *σεῖο*, *σέθεν*, και ως εγκλιτ. *σευ*, *σεο*, Ιων. *σέο*, *σεῦ*, Δωρ. *τεῦ*, *τευ*, εκτεταμ. *τεοῦ*, Επικ. *τεοῖο*· Δοτ. *σοί*, Ιων. και Δωρ. *τοί*, εγκλιτ. *τοι*, Δωρ. *τεῖν*, *τίν*· Αιτ. *σέ*, εγκλιτ. *σε*, Δωρ. *τέ*, ή (εγκλιτ.) *τυ*. **2.** εκτεταμ. μέσω σύνθεσης με το εγκλιτ. *γε*, *σύγε* (όπως *έγωγε*), εσύ τουλάχιστον, από τη μεριά σου, στον Όμηρ. κ.λπ.· Δωρ. *τύγα*, σε Θεόκρ. **II.** ονομ. και αιτ. *σφῶϊ*, εσεῖς οι δύο, και οι δυό σας, σε Όμηρ.· επίσης *σφῶ*, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.· γεν. και δοτ. *σφῶϊν*, σε Όμηρ.· συνηρ. *σφῶν*, σε Ομήρ. Οδ., Αττ. **III.** πληθ., ονομ. *ύμεις*· εσεῖς, σε Όμηρ. κ.λπ.· Αιολ. και Επικ. *ύμμες*, Δωρ. *ύμές*· γεν. *ύμῶν*, Επικ. *ύμέων* (λογίζεται ως δισύλλ. με συνίζηση) και *ύμείων*, σε Όμηρ.· Δοτ. *ύμῖν*, στον ίδ. κ.λπ.· στους Τραγ. επίσης *ύμίν [ι]*· Αιολ. και Επικ. *ύμμι*, *ύμμῖν*· αιτ. *ύμᾶς*, Επικ. *ύμέας* (δισύλλ. με συνίζηση), Αιολ. και Επικ. *ύμμε*.

συ-αγρεσία, ή (σῦς, ᾄγρα), κυνήγι αγριόχοιρων, σε Ανθ.

Συβάρίζω, μέλ. -ίσω, ζω όπως ένας Συβαρίτης, καλοπερνῶ όπως ο κάτοικος της πόλης Σύβαρις, σε Αριστοφ.

Συβᾶρις[ϋ], ή, γεν. -εως, Ιων. -ιος, ή, Σύβαρις, πόλη της Μεγάλης Ελλάδας (Κάτω Ιταλία), χτισμένη κοντά σε ποταμό με το ίδιο όνομα, διάσημη για τον τρυφηλό βίο των κατοίκων της, σε Ηρόδ. κ.λπ.

Συβᾶρίτης[ι], -ου, ό, κάτοικος της πόλης Σύβαρις, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· θηλ., **Συβαριτίς**, -ιδος, σε Αριστοφ.· και ως επίθ., σε Θεόκρ.

Συβᾶριτικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στην πόλη *Σύβαρι*· *λόγοι Συβαριτικοί*, κατηγορία μύθων που ήταν διαδεδομένοι στους Έλληνες, σε Αριστοφ.

σῦ-βόσιον, τό (σῦς, βόσκω), αγέλη χοίρων, σε Όμηρ.

Σύ-βοτα, τά (σῦς, βόσκω), βοσκοτόπια χοίρων, όνομα συστάδας μικρών νησιῶν κοντά στην Κέρκυρα, σε Θουκ.

σῦβότης, -ου, ό=συβώτης, σε Αριστ.

σῦ-βώτης, -ου, ό (σῦς, βόσκω), χοιροβοσκός, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

σύγ-γάμος, -ον, 1. δεσμευμένος με τα δεσμά του γάμου, νυμφευμένος, παντρεμένος, *ἄλλω*, με κάποιον, κάποια, σε Ευρ.· γενικά, ενωμένος με τα δεσμά του γάμου, στον ίδ. **2.** *ζύγγαμός σοι Ζεύς*, ο Δίας που μοιράζεται τη

συζυγική σου κλίνη (δηλ. τη γυναίκα σου), λέγεται για τον Αμφιτρώωνα, στον ίδ.· πληθ. αντίζηλες σύζυγοι του ίδιου άντρα, στον ίδ.

συγ-γείτων, -ονος, ό, ή, αυτός που συνορεύει με, γειτονικός, γείτονας, σε Ευρ.

συγγένεια, ή (συγγενής), I. 1. ταυτότητα γένους ή οικογενειακής καταγωγής, εξ αίματος συγγένεια, γενιά, γενεά, σε Ευρ. κ.λπ.· με γεν., γενιά, εξ αίματος συγγένεια με ή προς κάποιον, ή *ζυγγένεια τοῦ θεοῦ*, σε Πλάτ.· επίσης, ή *πρός τοὺς παῖδας συγγένεια*, σε Ισοκρ. **2.** συγγενικοί δεσμοί, οικογενειακή σχέση, επιρροή, ισχύς, σε Πλάτ. **II.** γενιά κάποιου, σόι, εξ αίματος συγγενείς του, σε Ευρ.· στον πληθ., οικογένειες, οίκοι, σε Δημ.

συγ-γενής, -ές (γίγνομαι), I. αυτός που έχει γεννηθεί από κοινού με, αυτός που εκ γενετής συνυπάρχει με κάποιον, φυσικός, έμφυτος, σύμφυτος, σε Πίνδ., Αισχύλ.· *συγγενείς μήνες*, μήνες που μετρά ο φυσικός μου βίος, μήνες που έχουν γεννηθεί μαζί μου όσο ζω, σε Σοφ.· ομοίως, επίρρ., *συγγενῶς δύστηνος*, δυστυχής από τότε που γεννήθηκα, σε Ευρ. **II. 1.** αυτός που έχει το ίδιο γένος, καταγωγή, οικογένεια με κάποιον, εξ αίματος συγγενής με κάποιον, *τινι*, σε Ηρόδ., Αττ.· *απόλ.*, εξ αίματος συγγενής, όμαιμος, σε Τραγ. κ.λπ.· ως ουσ., συγγενής εξ αίματος, όμαιμος, *τινος*, κάποιου, σε Αριστοφ., Πλάτ.· στον πληθ., *οί συγγενείς*, γενιά, σόι, φύτρα, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *τὸ συγγενές = συγγένεια*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *εἰ τούτῳ προσήκει Λαίῳ τι συγγενεῖ*, εάν αυτός ο άντρας έχει οποιαδήποτε συγγενική σχέση με τον Λάιο, σε Σοφ. **2.** μεταφ., συγγενικός, ομοειδής, όμοιος, σε Αριστοφ., Πλάτ. **III.** στην περσική Αυλή, το *συγγενής* ήταν τίτλος που απονεμόταν από το βασιλιά ως ένδειξη τιμής (όπως το cousin στην Αγγλία).

συγγενικός, -ή, -όν, I. σύμφυτος, έμφυτος, κληρονομικός, σε Πλούτ. **II.** αυτός που ανήκει ή αρμόζει σε εξ αίματος συγγενείς, *συγγενική φιλία*, μεταξύ εξ αίματος συγγενών, σε Αριστ.· επίρρ. -*κῶς*, σαν συγγενείς, σε Δημ.

συγ-γέρων, -οντος, ό, αυτός που είναι όμοια γέρος με άλλον, σύντροφος στη γεροντική ηλικία, σε Βάβρ.

συγγεωργέω, μέλ. -*ήσω*, είμαι γεωργός όπως και κάποιος άλλος, ασχολούμαι με τη γεωργία από κοινού με κάποιον, σε Ισαίο.

συγ-γέωργος, ό, συνεργάτης στις γεωργικές εργασίες, σε Αριστοφ.

συγ-γηθέω, παρακ. -*γέγηθα*, χαίρομαι μαζί με κάποιον, *τινί*, σε Ευρ.

συγ-γηράσκω, μέλ. -*γηράσομαι*, αόρ. α' -*εγήρᾶσα*· γερνώ μαζί με, *τινί*, σε Ηρόδ.· *απόλ.*, σε Αισχύλ.

σύγ-γηρος, -ον (γῆρας), αυτός που γερνάει μαζί με κάποιον, σε Ανθ.

συγ-γίγνομαι, Ιων. **συγγίν-[-ῖ]**· μέλ. -*γενήσομαι*, αόρ. β' -*εγενόμην*, παρακ. -*γέγονα*· αποθ., **1.** βρίσκομαι, είμαι μαζί με κάποιον, συναναστρέφομαι ή συσχετίζομαι με, συνδέομαι ή κάνω συντροφιά με, *τινι*, σε Ηρόδ., Αττ.· ομοίως, επίσης, *συγγίγνομαι ἐς λόγους τινί*, σε Αριστοφ. **2.** λέγεται για μαθητές ή οπαδούς, συναναστρέφομαι τον δάσκαλο, μαθητεύω κοντά του, τον συμβουλευόμαι, στον ίδ. κ.λπ. **3.** έρχομαι να βοηθήσω, *τινι* ή *πρός τινα*, σε Αισχύλ.· *απόλ.*, σε Σοφ. **4.** συναπαντώ, συναντώ, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *οί συγγιγνόμενοι*, σύντροφοι, σε Ξεν.

συγ-γιγνώσκω, Ιων. **συγγίν-**· μέλ. -*γνώσομαι*, αόρ. β' -*έγνων*, παρακ. -*έγνωκα*· **I.** σκέφτομαι κατά τον ίδιο τρόπο με, συμφωνώ με, ομολοώ, ομοφωνώ, *τινί*, σε Ξεν.· με αιτ., *τὴν ἁμαρτίαν ζυνέγνωσαν*, μοιράστηκαν την ευθύνη για το σφάλμα, σε Θουκ.· *απόλ.*, συναινώ, συμφωνώ, σε Ηρόδ., Θουκ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ηρόδ. **II. 1.** *συγγιγνώσκω ἑαυτῶ*, είμαι εν γνώσει, συνειδητοποιώ· *καὶ αὐτοὶ ζυνέγνωσαν σφίσιν ὡς ἡδικηκότες*, σε Λυσ.· ομοίως

στη Μέσ. *συνεγινώσκετο έωυτῶ ούκέτι εἶναι δυνατός*, σε Ηρόδ. **2**.
παραδέχομαι, αναγνωρίζω, αναλαμβάνω την ευθύνη, ομολογώ, αποδέχομαι,
τι, στον ίδ., Αττ.· με αιτ. και απαρ., σε Ηρόδ.· με μτχ., *ζυγγοῖμεν ἄν
ήμαρτηκότες*, σε Σοφ.· απόλ., ομολογώ το σφάλμα μου, το αναγνωρίζω, σε
Ενεργ. και Μέσ., στον ίδ. **III**. τρέφω τα ίδια αισθήματα με κάποιον· ομοίως,
τον δικαιολογώ, τον συγχωρώ, του δίνω χάρη ή άφεση, σε Σοφ. κ.λπ.·
συγγινώσκω τινί την άμαρτίαν, Λατ. *ignoscere aliqui culpam*, σε Ευρ.· επίσης
με γεν. πράγμ., σε Πλούτ.

σύγγνοια, ή, = *συγγνώμη* Π. 2, σε Σοφ.

συγ-γνώμη, Αττ. *ζυγ-γν-, ή, I*. αναγνώριση, παραδοχή κάποιου πράγματος,
ομολογία, *συγγνώμην έχειν, ότι...*, αναγνωρίζω ότι..., σε Ηρόδ. **II. 1**. αίσθημα
συμπάθειας προς κάποιον, επεικής κρίση γι' αυτόν, παραχώρηση, προσπάθεια
δικαιολόγησής του, σε Αριστοφ., Κ.Δ. **2**. συγχώρεση, άφεση, *συγγνώμην έχειν*,
συγχωρώ, τινί, σε Ηρόδ., Αττ.· τινός, για κάτι, σε Ηρόδ., Αττ.· αντίθ. προς το
συγγνώμης τυγχάνειν, κερδίζω τη συγχώρηση κάποιου, σε Ξεν. κ.λπ.·
ζυγνώμην λήψονται, θα συγχωρεθούν, σε Θουκ. **3**. λέγεται για πράξεις,
ενέργειες, *συγγνώμην έχει*, επιδέχονται, επιτρέπουν τη συγχώρηση, είναι
συγγνωστά, άξια συγχώρεσης, συγχωρήσιμα, σε Σοφ.· *έχειν τι συγγνώμης*, σε
Θουκ.

συγγνωμονικός, -ή, -όν, I. αυτός που είναι πρόθυμος να παρέχει συγχώρηση,
που είναι επεικής, παραχωρητικός, ενδοτικός, σπλαχνικός, σε Αριστ. **II**.
λέγεται για πράγματα, αυτός που είναι δυνατόν να συγχωρεθεί, που επιδέχεται
συγχώρησης, συγχωρητέος, στον ίδ.

συγγνωμοσύνη, ή, = *συγγνώμη*, σε Σοφ.

συγ-γνώμων, Αττ. *ζυγ-γν-, -ον*, γεν. *-ονος (συγγινώσκω III)*, **1**. αυτός που
έχει την τάση να συγχωρεί, σπλαχνικός, επεικής, ενδοτικός, σε Ξεν.·
συγγνώμων εἶναι τινος, είμαι διατεθειμένος να συγχωρήσω κάτι, σε Ευρ. **2**.
Παθ., αυτός που έχει λάβει συγχώρηση, που αξίζει συγγνώμη ή επιείκεια,
συγγνωστός, επιδεκτικός συγχώρησης, συγχωρήσιμος, σε Θουκ.

συγγνωστέον ή -έα, ρημ. επίθ. του *συγγινώσκω*, αυτό που πρέπει κάποιος να
συγχωρέσει, να του δείξει επιείκεια, τινί, σε Πλάτ.

συγ-γνωστός, -όν, ρημ. επίθ., αυτός που είναι δυνατόν να συγχωρεθεί, που
επιτρέπεται να συγχωρεθεί, που επιδέχεται συγχώρησης, συγχωρητέος,
συγχωρήσιμος, σε Ευρ. κ.λπ.· *συγγνωστόν ή συγγνωστά έστι*, με απαρ., στον
ίδ.

συγγομφώ, μέλ. *-ώσω*, συναρμόζω, συνενώνω με καρφιά, καρφώνω μαζί,
συγκολλώ, σε Πλούτ.

σύγ-γονος, -ον, ποιητ. επίθ., = *συγγενής*, **I**. ό,τι διαθέτει κάποιος εκ γενετής,
σύμφυτος, έμφυτος, φυσικός, σε Πίνδ., Αισχύλ. **II**. συνδεδεμένος με δεσμούς
αίματος, εξ αίματος συγγενής, Λατ. *cognatus*, σε Πίνδ., Ευρ.· ως ουσ.,
αδελφός, αδελφή, σε Ευρ.· *σύγγονοι*, εξ αίματος συγγενείς, ξαδέρφια, σε Πίνδ.

σύγγραμμα, -ατος, τό (συγγράφω),· **I**. αυτό που έχει γραφτεί, γραμμένο
χαρτί, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.· γραπτή σύνθεση, βιβλίο, έργο, σε Ξεν. κ.λπ.·
ιδίως έργο σε πεζό λόγο, πεζογραφία, πραγματεία, γραπτός λόγος, στον ίδ., σε
Ισοκρ. **II**. νομική διάταξη, γραπτός κανονισμός, σε Αισχίν. **2**. συνταγή του
γιατρού, συνταγογράφηση, σε Ξεν.

συγγραφεύς, -έως, ό (συγγράφω), **I**. αυτός που συλλέγει και καταγράφει
ιστορικά γεγονότα, ιστορικός, σε Ξεν.· γενικά, συγγραφέας, πεζογράφος, σε
Αριστοφ., Πλάτ. **II**. *συγγραφεῖς, οί*, στην Αθήνα (κατά το εικοστό πρώτο έτος

του Πελοποννησιακού πολέμου), επιτροπή που είχε εκλεγεί προκειμένου να προτείνει μέτρα για τη μεταβολή του πολιτεύματος, σε Θουκ.

συγγραφή, ἢ (συγγράφω), · **I.** καταγραφή ή σημείωση, σε Ηρόδ. **II. 1.** αυτό που έχει γραφή, γραπτό, βιβλίο· ιστορία, αφήγημα, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** γραπτό συμβόλαιο, συμφωνία, σύμβαση, Λατ. *syngrapha*, στον ίδ.· *συγγραφαι ναυτικαί*, συμβόλαιο ή χρεωστικά ομόλογα για εξασφάλιση απαίτησης από ναυτικό δάνειο (συνήθως με υποθήκη του πλοίου), σε Δημ.· *ἀνδριάντα ἐκδεδωκώς κατὰ συγγραφὴν*, έχοντας έθλεθι σε γραπτές συμφωνίες για την εκτέλεση ανδριάντα, στον ίδ.

συγγραφικός, -ή, -όν, αυτός που επιδίδεται στη συγγραφή, ιδίως στον πεζό λόγο, σε Λουκ.· *ἐπίρρ., συγγραφικῶς ἐρεῖν*, μιλά σαν βιβλίο, δηλ. με μεγάλη ακρίβεια, ακριβολογώ, σε Πλάτ.

συγ-γράφω[α], μέλ. -*ψω*, **I. 1.** καταγράφω ή σημειώνω, Λατ. *conscribere*, σε Ξεν.· ομοίως στη Μέσ., αναθέτω, φροντίζω ώστε να καταγραφεί κάτι, σε Ηρόδ. **2.** περιγράφω, στον ίδ. **II. 1.** συντάσσω ένα γραπτό ή συνθέτω συγγραφικό έργο, Λατ. *conscribere*· *πόλεμον ξυγγράφω*, γράφω την ιστορία του πολέμου, γράφω ιστορικό έργο, σε Θουκ.· ιδίως γράφω σε πεζό λόγο, σε Πλάτ. **2.** συνθέτω λόγο ο οποίος πρόκειται να εκφωνηθεί από άλλον, σε Ισοκρ., Πλάτ. — Μέσ., αναθέτω τη συγγραφή λόγων, σε Πλάτ. **III. 1.** συλλέγω, συντάσσω, ορίζω, *τοὺς πατρίους νόμους*, σε Ξεν. — Μέσ., *συγγράφεσθαί τι*, συντάσσω συμβόλαιο ή σύμβαση, κάνω έγγραφη συμφωνία, στον ίδ.· *συγγράφεσθαι εἰρήνην πρὸς τινα*, συνάπτω συνθήκη ειρήνης με κάποιον, σε Ισοκρ.· *ἀπόλ., υπογράφω συνθήκη*, σε Θουκ.· *πατέρες συγγεγραμμένοι*, οι Ρωμ. *Patres conscripti*, σε Πλούτ. **2.** συντάσσω σχέδιο ψηφίσματος που πρόκειται να υποβληθεί σε ψηφοφορία, σε Ξεν.· ομοίως στη Μέσ., σε Πλάτ. **IV.** ζωγραφίζω κατά παραγγελία ή κατόπιν συμβολαίου, σε Αριστοφ.

συγ-γυμνάζω, μέλ. -*σω*, εξασκώ, γυμνάζω μαζί στον ίδιο τόπο — Παθ., γυμνάζομαι μαζί με ή ομαδικά, σε Πλάτ.

συγγυμναστής, -οῦ, ὁ, σύντροφος στις σωματικές ασκήσεις, σε Πλάτ., Ξεν.

σύ-γε, βλ. **σύ.**

συγ-καθᾶγίζω, Αττ. μέλ. -*ῶ*, κατακαίω, θυσιάζω μαζί στην ίδια πυρκαγιά, σε Πλούτ.

συγ-καθαιρέω, Ιων. **συγκατ-**· μέλ. -*ήσω*, αόρ. β' *συγκαθεῖλον*· **I.** καταβάλλω, εξουδετερώνω, αφανίζω, συμβάλλω, συμμετέχω στην εξουδετέρωση, *τὸν βάρβαρον*, σε Θουκ. **II.** φέρω εις πέρας κάτι μαζί με κάποιον άλλο, επιχειρώ μαζί με κάποιον κάτι, *τί τινι*, σε Ηρόδ.

συγ-καθαρμόζω, μέλ. -*σω*, συμμετέχω στην τακτοποίηση των μελών ενός πτώματος, συμμετέχω στην προπαρασκευή της ταφής, κηδεύω, σε Σοφ.

συγ-καθέζομαι, μέλ. -*εδοῦμαι*, κάθομαι μαζί με, συνεδριάζω, σε Πλάτ.

συγ-καθείργω, Αττ. αντί -*κατείργω*, συγκλείνω, κλείνω κάτι ερμητικά από κοινού με, *τινά τινι*, σε Ξεν. κ.λπ. — Παθ., κλείνομαι μαζί με κάποιον, *τινί*, σε Αισχίν.

συγ-καθέλω, μέλ. -*ζω*, αόρ. α' -*εἰλκῶσα*· σύρω, καθελκύω μαζί με· Παθ. μέλ., *συγκαθελκυσθήσεται*, σε Αισχύλ.

συγ-καθεύδω, μέλ. -*ευδήσω*, κοιμάμαι μαζί στο ίδιο κρεβάτι, *τινί*, σε Αισχύλ.

συγκάθημαι, κανονικά παρακ. του *συγκαθέζομαι*, είμαι καθισμένος ή κάθομαι μαζί με ή στο πλάι κάποιου, σε Ηρόδ., Ευρ.· λέγεται για πλήθος προσώπων, κάθομαι μαζί, συσκέπτομαι, συνέρχομαι, συνεδριάζω, σε Αριστοφ., Θουκ.

συγ-καθιερόω, μέλ. -*ώσω*, αφιερώνω μαζί με κάποιον άλλο, σε Πλούτ.

συγ-καθίζω, μέλ. *-ιζήσω*, **I.** βάζω κάποιον να καθίσει μαζί με κάποιον άλλο — Μέσ. ή Παθ., κάθομαι σε συνέλευση, συνέρχομαι, συνεδριάζω, συσκέπτομαι, σε Ξεν. **II.** αμτβ. = Μέσ., κάθομαι μαζί με κάποιον, σε Λουκ.

συγ-καθίημι, μέλ. *-καθήσω*, ρίχνω, αφήνω να πέσει κάτι από κοινού με κάτι άλλο, τοποθετώ μαζί, σε Ευρ.· *συγκαθίημι éαυτόν*, κάθομαι οκλαδόν, χαμηλώνω, κάθομαι κάτω, *είζτι*, σε Πλάτ.· και απόλ. (ενν. *éαυτόν*), καταδέχομαι, υποκύπτω, ενδίδω, συγκατανεύω, συναινώ, συμβιβάζομαι με άλλους, συμμορφώνομαι, με δοτ., στον ίδ.

συγ-καθίστημι, μέλ. *-καταστήσω*, αόρ. α΄ *-κατέστησα*: **1.** εγκαθιστώ μαζί σε κάποιον τόπο, παρά Δημ. **2.** συμμετέχω στην εγκατάσταση, εγκαθιστώ, παλινορθώνω, Λατ. *constituere*, *τήν τυραννίδα*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· λέγεται για την καθισύχηση χωρών που βρίσκονται σε αναταραχή, σε Θουκ.· βοηθώ στην τακτοποίηση, διευθέτηση, θεραπεία, σε Ευρ.

συγ-καίω, Αττ. **-κάω** [ᾱ], μέλ. *-καύσω*, ανάβω πυρκαγιά, πυρπολώ μαζί με κάποιον ή αμέσως, κατακαίω, Λατ. *comburare*, σε Πλάτ.

συγ-κᾶκοπαθέω, μέλ. *-ήσω*, συμμετέχω στις συμφορές κάποιου, δεινοπαθώ από κοινού, συμπάσχω, σε Κ.Δ.

συγκᾶκουχέομαι, Παθ., υπομένω τις αντιξοότητες μαζί με κάποιον, συμπάσχω, *τινι*, σε Κ.Δ.

συγ-κᾶλέω, μέλ. *-καλέσω*, Αττ. **-καλῶ**: **1.** καλώ σε συμβούλιο, καλώ σε συγκεκριμένο τόπο για συνέλευση, συγκαλώ, προσκαλώ, συγκεντρώνω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· ομοίως, στη Μέσ., σε Ηρόδ., Κ.Δ. **2.** προσκαλώ μαζί με άλλους σε συμπόσιο, προσκαλώ σε δείπνο, σε Ξεν.

συγ-καλυπτέος, -α, -ον, αυτός που πρέπει να παραμείνει κρυφός, να συγκαλυφθεί, σε Αισχύλ.

συγ-καλυπτός, -ή, -όν, περιτυλιγμένος, συγκεκαλυμμένος, σε Αισχύλ.

συγ-κᾶλύπτω, μέλ. *-ψω*, σκεπάζω ή καλύπτω, κουκουλώνω εντελώς, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. — Παθ., *συγκεκαλυμμένη*, αυτή που έχει καλυφθεί εντελώς, που έχει περιτυλιχθεί, σε Πλούτ. — Μέσ., καλύπτω εντελώς τον εαυτό μου, σκεπάζω το πρόσωπό μου, αποσιωπώ, σε Ξεν.

συγ-κάμνω, μέλ. *-καμοῦμαι*, αόρ. β΄ *συνέκᾶμον*: **1.** μοχθώ ή υποφέρω από κοινού με κάποιον, συμπάσχω με, *τινί*, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** εργαζομαι, κοπιάζω ή μοχθώ μαζί με κάποιον, συνεργάζομαι, *τινί*, σε Σοφ., Ευρ.· απόλ., κοπιάζω από κοινού, σε Σοφ.

συγ-καμπή, ή, θηλιά, άρθρωση, αρμός, κλείδωση, σε Ξεν.

συγ-κάμπτω, μέλ. *-ψω*, λυγίζω μαζί με κάτι άλλο, λυγίζω τα γόνατα, σε Πλάτ. — Παθ., *συγκεκαμμένη τῷ σκέλει*, λέγεται για άνθρωπο που ετοιμάζεται να ιππεύσει άλογο, σε Ξεν.· επίσης, λέγεται για την πράξη του καθίσματος, *ζυγκαμφθεις κάθημαι*, σε Πλάτ.

συγ-κᾶσιγνήτη, ή, αυταδέλφη, αδελφή από τον ίδιο πατέρα και την ίδια μητέρα, γνήσια αδελφή, σε Ευρ.

σύγ-κᾶσις, ό και ή, αυτάδελφος ή αυτάδελφη, σε Ευρ.

συγ-καταβαίνω, μέλ. *-βήσομαι*, αόρ. β΄ *-έβην*: **1.** κατεβαίνω ή κατέρχομαι μαζί με κάποιον, *τινί*, σε Ευρ. **2.** κατεβαίνω μαζί, ιδίως προς την παραλία, σε Θουκ. **3.** κατέρχομαι με τη βοήθεια κάποιου, σε Αισχύλ. **4.** κατέρχομαι στο σημείο να, συμφωνώ, συναινώ, συγκατατίθεμαι, σε Πολύβ.

συγ-καταβάλλω, μέλ. *-βάλλω*, καταβάλλω, γκρεμίζω μαζί με, *éαυτόν τινι*, σε Πλούτ.

συγ-καταγηράσκω, μέλ. *-γηράσομαι*, αόρ. α΄ *-εγήρᾶσα*: γερνώ μαζί με κάποιον, ζω μαζί με κάποιον μέχρι τα βαθειά γεράματα, *τινί*, σε Ηρόδ.

συγ-κατάγω, μέλ. -ξω, βοηθώ στην επαναφορά κάποιου πράγματος, τὸν δῆμον, σε Αισχίν.

συγ-καταδιώκω, μέλ. -ξω, καταδιώκω μαζί ή από κοινού, σε Θουκ.

συγ-καταδουλόω, μέλ. -ώσω, βοηθώ στην υποδούλωση, σκλαβώνω μαζί με κάποιον άλλο, τινά τινι, σε Θουκ. · ομοίως στη Μέσ., στον ίδ.

συγ-καταδύνω[ῦ] και **-δύω**· αόρ. β´ -κατέδυν· καταβυθίζομαι, βουτώ ή βουλιάζω από κοινού με κάποιον, σε Θεόκρ.

συγκατάδῦσις, -εως, ὁ, ταυτόχρονη κατάδυση ή καταβύθιση, σε Στράβ.

συγ-καταζεύγνυμι, μέλ. -ξω, ζεύω, δένω μαζί με, παντρεύω κάποιον, τινά τινι, σε Πλούτ. — Παθ., ἄτη συγκατέζευκται, έχει δεθεί στενά, έχει παντρευτεί τη δυστυχία του, σε Σοφ.

συγ-καταθάπτω, μέλ. -ψω, θάβω βαθιά μαζί με κάποιον, σε Ηρόδ.

συγκατάθεσις, ή (**συγκατατίθημι**), **I.** επιδοκιμασία, συμφωνία, ομοφωνία, συγκατάθεση, συναίνεση, αποδοχή, σε Κ.Δ. **II.** υποταγή, αποδοχή, σε Πλούτ.

συγ-καταθέω, εφορμώ, επιτίθεμαι από κοινού με κάποιον, σε Ξεν.

συγ-καταθνήσκω, πεθαίνω μαζί με κάποιον, τινί, σε Μόσχ.

συγ-καταίθω, κατακαίω μαζί με άλλους, σε Σοφ.

συγ-καταινέω, μέλ. —έσω· **I.** συμφωνώ με, επιδοκιμάζω, συναινώ, τινί, σε Ξεν. **II.** με αιτ. πράγμ., εγκρίνω, επιδοκιμάζω, σε Πλούτ.

συγκαταιρέω, Ιων. αντί *συγκαθαιρέω*.

συγ-καταίρω, προσορμίζομαι, καταπλέω συγχρόνως, σε Πλούτ.

συγ-κατακαίω, Αττ. -κάω [ᾶ], μέλ. -καύσω· καίω μαζί ή επίσης, τὰς σκηνάς, σε Ξεν. — Παθ., καίγομαι από κοινού με, τινί, σε Ηρόδ.

συγ-κατάκειμαι, Παθ., κοιμάμαι μαζί με κάποιον, είμαι ξαπλωμένος μαζί με, λέγεται για σαρκική επαφή, σε Πλάτ.

συγ-κατακλείω, Ιων. -κλήϊω, μέλ. -κλείσω, κλείνω μέσα ή εσωκλείω μαζί, σε Ηρόδ.

συγ-κατακλίνω[ῖ], μέλ. -κλινῶ, **1.** ξαπλώνω κάποιον μαζί με κάποιον άλλο — Παθ., πλαγιάζω μαζί με κάποιον, σε Αριστοφ. **2.** Παθ. επίσης, ξαπλώνω στο ίδιο ανάκλιτρο με κάποιον κατά το δείπνο, στον ίδ.

συγ-κατακόπτω, κόβω σε μικρά κομμάτια μαζί με κάποιον — Παθ., σε Πλούτ.

συγ-κατακτάομαι, αποθ., κατακτώ, αποκτώ, κερδίζω κάτι μαζί με κάποιον, *συγκατακτάομαι Φιλίππω τὴν ἀρχήν*, σε Δημ.

συγ-κατακτείνω, αόρ. β´ -κατέκτανον, ανώμ. μτχ. -κατακτάς· σκοτώνω, σφαγιάζω μαζί, ομαδικά, σε Σοφ., Ευρ.

συγ-καταλαμβάνω, μέλ. -λήψομαι, αρπάζω, καταλαμβάνω κάτι από κοινού, σε Ξεν.· καταλαμβάνω συγχρόνως, συγκυριεύω, συλλαμβάνω, λέγεται με στρατιωτική σημασία, σε Θουκ.

συγ-καταλείπω, μέλ. -ψω, εγκαταλείπω από κοινού, *συγκαταλείπω φρουράν*, αφήνω πίσω μια ομάδα φρουρών σε κάποιον τόπο, σε Θουκ.

συγ-καταλύω, μέλ. -σω, συμμετέχω ή βοηθώ στην καταστροφή ή την κατάλυση, τὸν δῆμον, σε Θουκ. κ.λπ.

συγ-καταμίγνυμι και **-ύω**, μέλ. -μίξω, αναμειγνύω με, ανακατεύω, κάνω χαρμάνι με, *Χάριτας Μούσαις συγκαταμιγνύς*, σε Ευρ. — Παθ., είμαι απορροφημένος με κάτι, σε Ξεν.

συγ-καταμύω, μέλ. -σω, είμαι εντελώς κλεισμένος, σφραγισμένος, σε Ανθ.

συγ-καταναυμάχέω, μέλ. -ήσω, βοηθώ στην από θαλάσσης κατάληψη, τινά, σε Αισχίν.

συγ-κατανέμω, μέλ. -νεμῶ, απονέμω, αποδίδω εξίσου ή ομοίως — Μέσ., μοιράζονται εξίσου μεταξύ τους, ισομοιράζονται, *τήν γῆν*, σε Θουκ.

συγ-κατανεύω, μέλ. -σω, συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ σε κάτι, *τινί*, σε Πολύβ.

συγ-καταπίμπλημι, μέλ. -πλήσω, γεμίζω με μιάσματα, μολύνω εξίσου, σε Αντιφών.

συγ-καταπλέκω, μέλ. -ζω, συμπλέκω, αναμειγνύω με, *τί τινι*, σε Πλούτ.

συγκαταπράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, συμμετέχω στην επίτευξη κάποιου στόχου, κατορθώνω από κοινού, Ενεργ. και Μέσ., σε Δημ.

συγ-καταρρίπτω, μέλ. -ψω, καταρρίπτω από κοινού, σε Λουκ.

συγ-κατασκάπτω, μέλ. -ψω, καταστρέφω, γκρεμίζω μαζί με κάποιον ή ομαδικά, σε Ευρ.

συγ-κατασκεδάννυμαι, Μέσ., καταβρέχω ταυτόχρονα, σε Ξεν.

συγ-κατασκευάζω, μέλ. -σω, συντελώ στην κατασκευή ή την εδραίωση κάποιου πράγματος, συμπράττω, σε Θουκ. κ.λπ. · *συγκατασκευάζω τὸν πόλεμον*, συνεργῶ στη διεξαγωγή πολέμου, σε Δημ.

συγ-κατασκηνῶ, μέλ. -ώσω, εγκαθιστῶ στην ίδια σκηνή ή κατοικία με άλλους, συνοικῶ, συγκατοικῶ, σε Ξεν.

συγ-κατασκήπτω, μέλ. -ψω, επιπίπτω, εφορμῶ προς τα κάτω από κοινού, σε Πλούτ.

συγ-κατασπάω, μέλ. -άσω [ἄ], **I.** συμπαρασύρω, σε Λουκ. — Παθ., *τὰ φρούρια τὰ εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα*, τα οποία περιήλθαν ταυτόχρονα στην κυριαρχία τους, σε Ξεν. **II.** καταβροχθίζω, καταπίνω μαζί, σε Λουκ.

συγ-καταστασιάζω, μέλ. -σω, παρακινῶ από κοινού σε εξέγερση, εξεγείρω, στασιάζω από κοινού, σε Πλούτ.

συγ-καταστρέφω, μέλ. -ψω, **I.** οδηγῶ από κοινού στην κατάληξη, αποπερατώνω, τελειώνω μαζί με, σε Πλούτ. **II.** Μέσ., κατακτῶ από κοινού ή συγχρόνως, σε Θουκ. κ.λπ.

συγ-κατατάσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, κατατάσσω ή διευθετῶ από κοινού, συγκαταλέγω, σε Ξεν.

συγ-κατατίθημι, μέλ. -θήσω, εναποθέτω, καταθέτω από κοινού ή ταυτοχρόνως — Μέσ., *συγκατατίθημί τινι τὴν αὐτὴν δόξαν*, καταθέτω την ίδια άποψη με κάποιον, σε Πλάτ. · *κατόπιν, μόνον με δοτ.*, συμφωνῶ, συναινῶ με, σε Φίλιππ. παρά Δημ.

συγ-κατατρῶγω, κατατρῶω συγχρόνως, σε Πλούτ.

συγ-καταφάγειν, απαρ. αορ. β' του *συγκατεσθίω*.

συγ-καταφλέγω, μέλ. -ζω, κατακαίω από κοινού με κάποιον ή μαζί, σε Λουκ.

συγ-καταψεύδομαι, μέλ. -ψεύσομαι, αποθ., ψευδομαρτυρῶ από κοινού εναντίον κάποιου, *τινός*, σε Αισχίν.

συγ-καταψηφίζομαι, Αττ. μέλ. -ιοῦμαι, **I.** αποθ., καταδικάζω, καταψηφίζω από κοινού ή εξίσου, σε Πλούτ. **II.** Παθ., συγκαταλέγομαι, συναπαριθμούμαι μαζί με άλλους, σε Κ.Δ.

συγκατέδομαι, μέλ. του *συγκατεσθίω*.

συγ-κάτειμι (*εἶμι*, Λατ. *ibo*), κατέρχομαι, κατεβαίνω μαζί με κάποιον, *τινι*, σε Λουκ.

συγ-κατείργω, Ιων. αντί *συγκαθειργω*.

συγ-κατεργάζομαι, μέλ. -άσομαι — Παθ., παρακ. -*εἶργασμαι*· αποθ. · **1.**

βοηθῶ ή υποστηρίζω κάποιον στην επίτευξη ενός έργου, συνεργῶ, συμπράττω, *τίτινι*, σε Ηρόδ., Ευρ. · με *δοτ. μόνον*, συνεργάζομαι με, σε Ηρόδ.

2. βοηθώ στην κατάκτηση μιας χώρας, σε Πλούτ. **3.** συνεργώ σε δολοφονία, θανατώνω από κοινού, σε Ευρ.

συγ-κατέρχομαι, αποθ., με Ενεργ. αόρ. και παρακ., γυρίζω πίσω από κοινού, επιστρέφω από εξορία μαζί με, σε Λυσ. κ.λπ.

συγ-κατεσθίω, μέλ. -έδομαι, παρακ. -εδήδοκα, αόρ. α' κατέφαγον· κατατρώγω, καταβροχθίζω μαζί ή από κοινού με κάποιον, σε Πλούτ.

συγ-κατεύχομαι, μέλ. -εύζομαι, αποθ., προσεύχομαι, ικετεύω από κοινού για κάτι, σε Σοφ.

συγ-κατηγορέω, κατηγορώ από κοινού κάποιον, τινός, σε Δημ.

συγ-κάτημαι, Ιων. αντί συγκάθημαι.

συγ-κατοικέω, μέλ. -ήσω, διαμένω, κατοικώ μαζί με κάποιον, συγκατοικώ, συνοικώ, τινί, σε Σοφ.

συγ-κατοικίζω, μέλ. -σω, **I.** εγκαθιστώ, αποικίζω από κοινού, συμβάλλω στον αποικισμό, σε Ηρόδ., Θουκ. **II.** εγκαθιστώ κάποιον σε κάποιον τόπο μαζί με άλλους, βάζω κάποιον να μείνει μαζί με άλλους, σε Ευρ. **III.** μεταφ., ιδρύω από κοινού, σε Θουκ.

συγ-κατοικτίζομαι, Αττ. μέλ. -ιοῦμαι, Μέσ., θρηνώ μαζί, από κοινού, σε Θουκ.

συγ-κατορθόω, μέλ. -ώσω, βοηθώ, συντελώ, συμπράττω στην ανόρθωση ή επανόρθωση κάποιου πράγματος, σε Ισοκρ.

συγ-κατορύσσω, Αττ. -ττω, θάβω, παραχώνω κάτι από κοινού με, τί τινι, σε Πλούτ.

συγ-καττύω, μπαλώνω, συρράπτω, συγκαλλώ υποδήματα, λέγεται για υποδηματοποιούς — Παθ., *θώραξ ἐκ δερμάτων συγκεκαττυμένους*, σε Λουκ.

συγκέας, μτχ. αορ. α' του *συγκαίω*.

σύγ-κειμαι, **I.** Παθ., βρίσκομαι, κείμαι από κοινού με, σε Σοφ. **II. 1.** ως Παθ. του *συντίθημι*, είμαι συντεθειμένος, συναποτελούμαι, απαρτίζομαι από, *ἐκ τινων*, λέγεται για συγκεκριμένα μέρη, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** λέγεται για έργα του γραπτού λόγου, είμαι συντεθειμένος, έχω συγγραφεί, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ. **3.** έχω επινοηθεί, παρασκευαστεί, σε Ευρ. κ.λπ. **III. 1.** συμφωνούμαι από δύο πλευρές, δύο αντίπαλα μέρη, σε Θουκ.· μτχ., αυτός που έχει συμφωνηθεί, διευθετηθεί, *αί συγκεκριμένοι ήμέραι*, σε Ηρόδ.· *κατὰ τὰ συγκεκριμένα*, σύμφωνα με τους όρους που έχουν συμφωνηθεί, στον ίδ.· *ἐκ τῶν συγκεκριμένων*, σε Θουκ. **2.** απρόσ., *σύγκειται*, έχει συμφωνηθεί ή είναι συμπεφωνημένο, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· ομοίως, *συγκεκριμένου σφι*, με απαρ., αφότου είχαν συμφωνήσει να..., σε Ηρόδ.

συγκεκάλυμμαι, Παθ. παρακ. του *συγκαλύπτω*.

συγκέκομμαι, Παθ. παρακ. του *συγκόπτω*.

συγκέκρᾶμαι, Παθ. παρακ. του *συγκεράννυμι*.

συγκεκροτημένως, επίρρ. από μτχ. Παθ. παρακ. του *συγκροτέω*, κατά τέλειο τρόπο, συμπαγώς, σταθερά, σε Λουκ.

συγ-κελεύω, μέλ. -σω, διατάζω, προστάζω από κοινού με, σε Ευρ., Θουκ.

συγ-κεντέω, μέλ. -ήσω, κεντώ, κεντρίζω από κοινού, σουβλίζω, τρυπώ συγχρόνως, Λατ. *telis confodere*, σε Ηρόδ. — Παθ. *ἔμελλε συγκεντήσεσθαι*, στον ίδ.